

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 30Ek/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118200013
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6118200013.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávnených: 1/ mal. A. B., nar. X.X.XXXX, C. XXX/X, XXX XX B., 2/ mal. D. B., nar. XX.X.XXXX, C. XXX/X, XXX XX B., obaja oprávnení zastúpení zák zast. E. F. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XXX/X, XXX XX B., v konaní právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Budziková & JUDr. Dachová, s.r.o., nám. sv. Egídia 41/95, 058 01 Poprad, proti povinnému: E. G. B., nar. XX.X.XXXX, H. XXXX/XX, XXX XX F. G., o vymoženie výživného, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Vladimír Usačev, so sídlom Lehotského 4, 811 05 Bratislava, ktorého počas prerušeného výkonu funkcie zastupuje JUDr. Ladislav Jakubec, súdny exekútor, exekútorský úrad so sídlom Zámocká 30, 811 01 Bratislava, ktorý ju vedie pod sp. zn. 184Ex 5/18, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 30Ek/1/2018 zo dňa 26.05.2023, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e:

1/ Vyšší súdny úradník dňa 26.05.2023 vydal rozhodnutie, ktorým exekúciu v časti bežného výživného od 26.03.2020 podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku zastavil (výrok I), vo zvyšku návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol (výrok II.) a vyslovil, že povinný nemá nárok na náhradu trov exekučného konania (výrok III.). Ide o v poradí druhé rozhodnutie o návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Predchádzajúce rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka zo dňa 21.10.2022 bolo zrušené rozhodnutím sudcu zo dňa 09.02.2023.

2/ V odôvodnení, za použitia ustanovení § 61k ods. 1-3, ods. 5, § 61l ods. 3, § 201 ods. 1 písm. a/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), vyšší súdny úradník konštatoval, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je dôvodný len v časti, a to pokiaľ ide o bežné výživné vzniknuté po 26.03.2020. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, č.k. 3P/235/2016-945 zo dňa 09.09.2019, bolo na čas po rozvode nanovo určené výživné, ktoré má povinný oprávneným povinnosť platiť. Nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava I dňa 26.03.2020 stratilo skoršie rozhodnutie o výživnom, ktoré je exekučným titulom v tomto konaní, účinnosť, a to vo vzťahu k výživnému, ktoré vzniklo po 26.03.2020. Exekučné konanie na výživné po 26.03.2020 tak nemôže byť vedené na podklade fakticky neexistujúceho exekučného titulu. Táto okolnosť bráni vymáhateľnosti exekučného titulu týkajúceho sa výživného po 26.03.2020 a je dôvodom zastavenia exekúcie v tejto časti podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku.

3/ Neúčinnosť exekučného titulu z dôvodu vydania rozsudku o rozvode, sa však nedotýka zameškaného výživného, na ktoré oprávneným vznikol nárok pred 26.03.2020. Na základe súčinnosti poskytnutej súdnym exekútorom vyšší súdny úradník zistil, že exekútor eviduje vymožené finančné prostriedky v prospech oprávneného v celkovej sume 7 369,06 EUR, pohľadávka oprávneného je tak kompletne uhradená. K 04.05.2023 neboli uhradené už len trovy exekúcie v sume 519,61 EUR. Je v kompetencii

súdneho exekútora dovymáhať zostávajúce trovy exekúcie vo výške 519,61 EUR a postupovať v zmysle § 61o ods. 1 Exekučného poriadku tak, že po ich vymožení súdny exekútor vydá upovedomenie o ukončení exekúcie.

4/ Ďalej sa vyšší súdny úradník zaoberal trovami povinného, ktoré si uplatnil v súvislosti s podaním sťažnosti dňa 16.11.2022 od oprávnených, vrátane odmeny exekútora. Aj keď exekučné konanie je osobitným druhom civilného procesu, súd sa pri rozhodovaní o trovách exekúcie riadi ustanoveniami Exekučného poriadku, ktorý upravuje problematiku trov exekučného konania komplexne. Exekučný poriadok ako právny predpis v pozícii *lex specialis* vymedzuje jednak okruh subjektov, ktorých náklady v exekučnom konaní možno považovať za trovy exekúcie a zároveň to, ktoré ich výdavky sú za trovy považované. Za trovy povinného sú podľa § 199a Exekučného poriadku považované výdavky na zastupovanie (trovy právneho zastúpenia) v súvislosti s podaným návrhom na zastavenie exekúcie. Aj v exekučnom konaní platí základná doktrína platenia trov zaužívaná v civilnom procese, v zmysle ktorej každý z účastníkov platí trovy, ktoré mu v konaní vzniknú a trovy svojho zástupcu. Je preto potrebné rozlišovať medzi platením trov a inštitútom náhrady trov. Tento inštitút predstavuje povinnosť pre exekučný súd rozhodnúť o tom, či niektorý subjekt bude mať právo na refundáciu vynaložených trov a ak áno, tak voči komu a v akej výške. Všeobecne platí, že predpokladom pre priznanie trov je miera úspechu účastníkov v prebiehajúcom konaní. Keďže v posudzovanej veci nemal povinný plný úspech, nakoľko súd jeho návrhu na zastavenie exekúcie vyhovel len v časti a zároveň v konaní nebol zastúpený právnym zástupcom, vyšší súdny úradník mu nepriznal voči oprávneným nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti s podaním sťažnosti a návrhu na zastavenie exekúcie.

5/ Proti uzneseniu podal povinný sťažnosť. V nej uviedol, že vyššie uvedené trovy exekúcie uvedené v bode 13 uznesenia je nepravdivé a nezákonné, vychádzajúce z jemu neznámej odpovede súdneho exekútora exekučnému súdu. Za celé relevantné a skúmané obdobie, t.j. do 26.03.2020 bol povinný v omeškaní s platením výživného len do rozhodného dátumu 19.02.2018, kedy uhradil zameškané výživné + trovy exekútora, a to platbou zo dňa 19.2.2018. Táto pozostávala zo: sumy 220,- EUR ako bežné výživné, sumy 1 560,- EUR ako zameškané výživné, sumy 89,06 EUR ako trov exekúcie oprávneného, sumy 187,- EUR ako odmeny exekútora a sumy 30,- EUR ako paušálnych a nevyhnutných výdavkov exekútora. Od 19.02.2018 do 26.03.2020 si vždy plnil načas a riadne platil výživné, tzn. od 19.2.2018 nedošlo k žiadnemu omeškaniu nároku oprávneného, neexistovala pohľadávka, ktorú by mal/mohol exekútor úrad vymáhať. Dané je dôkazom toho, že exekútor nepravdivo a nezákonne vyčíslil svoje trovy, pretože "nemal čo vymáhať". Ďalej uviedol, že má od súdneho exekútora, JUDr. Krutého, k dispozícii dokumenty, ktoré priložil v prílohe k sťažnosti („Odpoveď“ z 29.03.2023, „Odpoveď“ z 31.03.2023). V odpovedi z 29.03.2023 je nepravdivo uvedené, že pohľadávka oprávnených je 3049,82 / 3419,82 EUR a že trovy súdneho exekútora (k 29.3.2023) predstavujú sumu vo výške 1 790,47 EUR. V "Odpovedi" z 31.03.2023 je pravdivo uvedené, že oprávnené musia vrátiť sumu 1 060,08 EUR, no nepravdivo uvedené, že povinný má uhradiť nedoplatok na trovy súdneho exekútora vo výške 519,60 EUR. Povinný k tomu poukázal na § 4 ods. 1 Vyhľadávky MS SR č. 288/1995 Z. z., podľa ktorej má exekútor nárok na odmenu z vymoženej sumy.

6/ Za nepravdivé považoval povinný i tvrdenie súdu v bode 14 napadnutého uznesenia. Povinný od dňa 19.2.2018 (úhrada nedoplatku na výživnom + trovy oprávnených + trovy exekútora) uhradil výživné vždy načas – o čom svedčia listinné dokumenty – výpisy z bankových účtov - napr. prílohy podania z 16.11.2022. Tvrdenie súdu o údajnej existencii "...zameškaného výživného..." je preto nespochybniteľne nepravdivé a vymyslené, čo je v kontexte všetkých dokumentov v predmetnom spise absurdné. Vzhľadom na horeuvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd zmenil uznesenie sp. zn. 30Ek/1/2018 z 26.5.2023 tak, že exekúciu zastaví, vysloví, že exekútor nemá nárok na náhradu trov exekučného konania, alternatívne vráti vec súdu nižšej inštancie na ďalšie konanie, a to najmä zabezpečenie správneho a zákonného výpočtu trov exekúcie sp. zn. 184Ex 5/18 a následné rozhodnutie vo veci.

7/ Oprávnení, ani súdny exekútor sa k sťažnosti povinného nevyjadrili.

8/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

10/ Podľa § 240 CSP sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

11/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12/ Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a/ po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b/ exekučný titul bol zrušený, c/ je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d/ sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

13/ Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

14/ Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

15/ Po preskúmaní sťažnosti voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, zákonný sudca vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a konštatoval, že bola podaná včas, no nie je dôvodná.

16/ Vzhľadom k tomu, že voči výroku I., ktorým bola exekúcia v časti bežného výživného od 26.03.2020 zastavená, nie je povinný v zmysle § 240 CSP procesne legitimovaný na podanie sťažnosti, nakoľko týmto výrokom nebolo rozhodnuté v jeho neprospech. Preto ani nemôže byť sťažnosť v tejto časti, ako podaná neoprávnenou osobou, dôvodná. Vo vzťahu k výroku III. svoju sťažnosť nijako neodôvodnil, čím ju už len z tohto dôvodu nemožno považovať za dôvodnú, a to aj s prihliadnutím na celkový výsledok tohto sťažnostného konania.

17/ Pokiaľ ide o výrok II. napadnutého uznesenia, ktorým súd návrh povinného na zastavenie exekúcie vo zvyšku zamietol, sťažnostný súd nedospel k záveru, že by bol tento výrok nesprávny. Povinný zrejme opomenul, že návrh, o ktorom súd rozhoduje, je návrhom na zastavenie exekúcie podaným podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, ktorým môže relevantne uplatňovať len také skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Povinný sám uviedol, že mu bolo upovedomenie o začatí exekúcie doručené ešte dňa 12.02.2018 (viď príloha sťažnosti - Upovedomenie o začatí exekúcie, na ktorom je toto jeho tvrdenie rukou zaznačené). Jedinou novou, pre zastavenie exekúcie relevantnou skutočnosťou, ktorú povinný tvrdil, bolo preto vydanie rozsudku Okresným súdom Bratislava I, č.k. 3P/235/2016-945 zo dňa 09.09.2019. Táto bola nakoniec i dôvodom zastavenia exekúcie v časti bežného výživného, na ktoré vznikol nárok po 26.03.2020. Čo sa však týka jeho tvrdení o splnení vymáhaného nároku – uhradenia zameškaného výživného a následnom riadnom plnení výživného a uhradení trov exekúcie, ku ktorým malo dôjsť ešte v roku 2018, nemôžu byť tieto tvrdenia dôvodom zastavenia exekúcie, a to z viacerých hľadísk. Najzásadnejším je koncentračná zásada uplatňovaná v exekučnom konaní podľa § 61k ods. 2 v spojení s ods. 3 Exekučného poriadku. Koncentrácia exekučného konania sa prejavuje v tom, že povinný musí uviesť všetky skutočnosti, ktoré môžu mať za následok zastavenie exekúcie a ktoré tu boli už v čase od vzniku exekučného titulu do začatia exekučného konania, v návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom, t. j. v návrhu podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne s výnimkou skutočností, ktoré objektívne bez svojej viny nemohol uplatniť skôr (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 119/2020 z 03.03.2020, sp. zn. I. ÚS 563/2022 z 19.10.2022, sp. zn. II. ÚS 231/2021 zo dňa 24.05.2022, sp. zn. IV. ÚS 106/2023 z 21.02.2023). To isté platí o dôkazoch. Povinný

v návrhu na zastavenie exekúcie nepredložil žiadne dôkazy o (s)plnení výživného. Jediným dôkazom, ktorý k návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 24.06.2022 priložil, bol rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3P/235/2016 z 09.09.2019 s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti. Neskoršie predloženie výpisu z bankového účtu (ktorý preukazoval jeho úhrady oprávneným od 14.03.2018 do 26.02.2020) a e-mailovej správy (ktorá mala preukazovať úhradu 2349 eur na účet súdneho exekútora dňa 19.02.2018) v sťažnosti z 16.1.2022 už vzhľadom na koncentračnú zásadu nemalo žiadnu váhu. Okrem koncentračnej zásady by dôvodom zastavenia exekúcie nemohli byť ani tvrdenia povinného o splnení vymáhaného nároku v priebehu exekúcie. Pokiaľ je totiž plnené po začatí exekučného konania, pôjde vždy o vymoženie, resp. čiastočné vymoženie pohľadávky, čím sa exekúcia (jej časť) bez ďalšieho končí a žiadne rozhodnutie súd (o zastavení) nevydáva. Z povinným uvádzaných tvrdení, ale i predložených dokladov pritom jednoznačne vyplýva, že ak plnil dňa 19.02.2018, platí, že plnil v exekúcii (ktorá sa začala dňa 10.01.2018), a preto bol návrh oprávnených v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 Exekučného poriadku dôvodný.

18/ Z oznámenia súdneho exekútora z 31.03.2023 adresovaného povinnému (ktoré predložil ako dôkaz v rámci podanej sťažnosti) vyplýva, že ten eviduje nedoplatok na trovách exekúcie. Z podaní povinného vyplýva, že ten sa bez ďalšieho nesprávne domnieval, že úhradou dňa 19.02.2018 sa exekučné konanie skončilo. V exekúcii však nebolo súdnym exekútorom vydané ani upovedomenie o zastavení exekúcie podľa § 61n Exekučného poriadku, ani upovedomenie o ukončení exekúcie podľa § 61o Exekučného poriadku, a rovnako v tom čase nedošlo ani k zastaveniu exekúcie súdom, a to ani čiastočne. Vymáhanie výživného v exekúcii, ktorého predmetom je aj tzv. bežné výživné (pravidelné, opakujúce sa plnenie vyživovacej povinnosti), je špecifické v tom, že jednorazové splnenie povinnosti je pre jej zastavenie/ukončenie nepostačujúce. Exekučný poriadok v ustanovení § 61h ods. 1 písm. e/ v spojení s ustanovením § 61n ods. 1 písm. h/ upravuje osobitný spôsob skončenia exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom tak, že povinný zaplatí zameškané výživné, vrátane trov oprávneného a exekútora, požiadá exekútora o odklad exekúcie a vyhlási, že bežné výživné bude ďalej prostredníctvom exekútora plniť dobrovoľne. Ak bežné výživné povinný (prostredníctvom exekútora) splní riadne a včas počas troch po sebe nasledujúcich mesiacoch, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie. Povinný tak kvalifikovaným spôsobom a svojim správaním musí preukázať, že je tu predpoklad, že bude výživné oprávneným plniť riadne a včas aj naďalej. Pokiaľ teda chcel povinný zabrániť navyšovaniu trov exekúcie, nestačilo (bežné) výživné oprávneným uhrádzať riadne a včas, ale mal využiť postup podľa § 61h ods. 1 písm. e/ Exekučného poriadku (požiadat' o odklad exekúcie), čím by odklad exekúcie za splnenia tam uvedených podmienok (a uplynutí 3 mesiacov), viedol k zastaveniu exekúcie podľa § 61n ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku. Povinný po plnení vo februári 2018 nekonal v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných prostriedkov, napr. podaní návrhu na odklad exekúcie, ktorej predmetom je výživné.

19/ V dôsledku toho, že exekúcia nebola ukončená a povinný zvolil spôsob priamych úhrad výživného oprávneným (mimo súdneho exekútora) od februára 2018 do 26.03.2020, nemôžu v rámci exekúcie jeho plnenia vyvolávať účinky splnenia vymáhaného nároku, pokiaľ zároveň nie sú splnené predpoklady ustanovené v § 61f ods. 1 Exekučného poriadku. Po doručení upovedomenia o začatí exekúcie povinnému totiž nastávajú účinky splnenia vymáhaného nároku len vtedy, ak sa plnenie v rozsahu, v ktorom prislúcha exekútorovi podľa § 60 ods. 2, dostane exekútorovi (také poučenie obsahovalo aj upovedomenie o začatí exekúcie). Uvedené znamená, že účinky splnenia dlhu k rukám oprávneného nastávajú iba vtedy, ak došlo aj k splneniu trov exekúcie, pričom pomer plnenia vymáhaného dlhu a trov exekúcie je 76:24 (§ 61f). Preto až do vymoženia nároku oprávnených mal povinný povinnosť plniť aj trovy súdneho exekútora, bez ohľadu na to, že výživné od roku 2018 uhrádzal riadne a včas. Výšku trov súdneho exekútora určuje ustanovenie § 6 Vyhlášky MS SR, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Exekučného poriadku, podľa ktorého je základom na určenie odmeny exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie výška vymoženého plnenia. To platí rovnako aj vtedy, ak ide o exekúciu na vymoženie výživného. Odmena exekútora je 20% zo základu na jej určenie (§ 7 ods. 1 Vyhlášky). Keďže povinný uhradil trovy exekútora len za obdobie vymáhania výživného do februára

2018, možno konštatovať, že povinný si nespĺnil celú svoju povinnosť uhradiť trovy súdneho exekútora, ktoré mu vznikli počas vykonávanej exekúcie.

20/ Z uvedených dôvodov nemohla sťažnosť povinného a ani návrh na zastavenie exekúcie, ktorým sa domáhal zastavenia exekúcie v celosti obstať, preto sudca jeho sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 CSP zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (